

Sygn. akt II Ka 211/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Wojciechowski

Sędziowie: SO Marta Krajewska - Drozd (spr.)

SR del. Wioletta Zawora

Protokolant: protokolant Jagoda Stępień

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Mariusza Kowala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 czerwca 2013 r.

sprawy oskarżonego M. M. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 28 lutego 2013 r., sygnatura akt X K 723/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 211/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 28 lutego 2013 roku, sygn. akt X K 723/12 uniewinnił M. M. oskarżonego o to, że:

- w dniu 08.03.2012 r. około godziny 0:30 w miejscowości K. na drodze K – 19 znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,77 ‰ i 0,61 ‰ alkoholu we krwi kierował pojazdem mechanicznym samochodem osobowym marki M. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym - tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk.

Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk Sąd kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym przyjęciu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wykazał, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, co skutkowało jego uniewinnieniem, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu określonego w art. 178 a § 1 kk.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk oraz art. 437 § 2 kpk skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja wywiedziona przez oskarżyciela publicznego zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim zauważyć należy, że zapadłe w sprawie orzeczenie jest przedwczesne.

Sąd I instancji w znacznej mierze swoją uwagę skoncentrował na zagadnieniu dotyczącym tego, czy wobec stwierdzonego stężenia alkoholu we krwi oskarżonego wiarygodnym może być jego twierdzenie odnoszące się do czasu, w jakim alkohol ten spożywał, natomiast poza swoim zainteresowaniem pozostawił inne kwestie wyłaniające się z depozycji M. M., a które winny zostać rozważone z należytą dokładnością. Innymi słowy, sąd meriti w sposób mało wnikliwy dokonał oceny zaprezentowanej przez oskarżonego linii obrony.

M. M. w swoich wyjaśnieniach bowiem (i to składanych jako kolejne w sprawie) podał, że alkohol w postaci wódki spożył dopiero po kolizji a więc unieruchomieniu samochodu, a i to przypadkowo. Taka wypowiedź oskarżonego wymagała rozważenia wszelkich wyłaniających się z niej okoliczności odnoszących się do jego zachowania prezentowanego w pochodzącej od niego relacji.

Na wstępie jednak zaznaczyć trzeba, że Sąd I instancji – na co słusznie wskazuje autor środka odwoławczego – w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie ustosunkował się do kwestii zmiany stanowiska M. M. odnośnie przyznania się do zarzucanego mu czynu. Skoro oskarżonemu przedstawiony został zarzut popełnienia tylko jednego czynu – z art. 178 a § 1 kk – koniecznym było rozważenie, czy jako wiarygodne można traktować twierdzenie M. M., będącego przy tym funkcjonariuszem policji, że przyznając się do popełnienia czynu był przekonany, iż przyznaje się jedynie do spowodowania kolizji a nie do kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości. W tym miejscu wypada zwrócić uwagę na zapis widniejący w protokole rozprawy z dnia 2 sierpnia 2012 r. (k. 118), być może omyłkowy, jednak nie sprostowany, o treści: „ ja rozumiałem, że chodzi o kierowanie w stanie nietrzeźwości”.

Pełnej oceny zmiany wyjaśnień oskarżonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zabrakło a Sąd ograniczył się do stwierdzenia, że: „ w sposób przekonujący oskarżony tłumaczy również swoje wcześniejsze przyznanie się do zarzutu prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości”, nie wskazując wszakże z czego przekonanie to wywodzi.

Ponadto w toku rozpoznania sprawy, dysponując wyjaśnieniami M. M. twierdzącego, iż dopiero gdy był w szoku po zaistniałej kolizji, chcąc się czegoś napić przypadkowo sięgnął po zakupioną chwilę wcześniej wódkę, należało podjąć próbę dokładnego ustalenia, co stało się z mającą znajdować się w samochodzie oskarżonego butelką po tym alkoholu jak też i z butelką z jakimś nieskonkretyzowanym napojem, który to również oskarżony miał nabyć na stacji benzynowej niedługo przed kolizją.

Przybyli bowiem na miejsce zdarzenia policjanci, którzy po zabraniu oskarżonego do szpitala zabezpieczyli jego samochód, w pojeździe tym znaleźli szereg przedmiotów – np. telefony komórkowe, etui, dokumenty, ale z notatki (k. 4) dotyczącej tej czynności nie wynika, żeby ujawnili jakieś butelki. Poza tym oskarżony wyjaśnił, że początkowo i wódkę, i napój miał w kieszeni kurtki leżącej na tylnym siedzeniu samochodu a następnie po spożyciu alkoholu butelkę albo włożył pod siedzenie pojazdu, albo z powrotem do kurtki. Ze wspomnianej notatki zaś nie wynika, by w samochodzie kurtkę zabezpieczono.

Koniecznym było więc dokładne przesłuchanie funkcjonariuszy obecnych na miejscu zdarzenia na okoliczność, co stało się z kurtką oskarżonego - czy może miał ją na sobie w momencie zabrania go do szpitala, czy pozostała w samochodzie, a jeżeli tak to komu i kiedy została przekazana, czy w pojeździe M. M. dostrzegli jakąś butelkę czy butelki i co się z nimi stało. Przesłuchać należało – a tego nie uczyniono - także policjanta, który sporządził notatkę urzędową dotyczącą zabezpieczonych w samochodzie przedmiotów i w toku tej czynności niezbędnym było wyjaśnienie, czy sprawdzano całe wnętrze pojazdu i czy możliwym było niedostrzeżenie jakichś przedmiotów np. kurtki czy butelek z napojami lub pustych.

Pytań odnoszących się do wspomnianych kwestii jednak zabrakło a koniecznym było ich zadanie w celu zweryfikowania linii obrony oskarżonego.

Zaznaczyć także trzeba, iż w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie zawarto dokładnej oceny wyjaśnień oskarżonego, przedstawiającego swoją wersję przebiegu zdarzenia.

W zasadzie jedynym argumentem wskazanym przez Sąd I instancji jako przemawiający za dokonaną przez ten Sąd oceną wyjaśnień M. M. jest treść opinii powołanych w sprawie biegłych. Nie można jednak zapominać, że wynika z nich jedynie, iż prawdopodobnym jest, biorąc pod uwagę wyniki badań krwi na zawartość alkoholu przeprowadzonych u oskarżonego po zdarzeniu, że spożył on już po kolizji wskazaną przez niego ilość alkoholu. Jednakże nie sposób nie dostrzec, że równocześnie biegli nie wykluczyli spożywania alkoholu przez oskarżonego przed kolizją.

Sąd meriti, jak już powyżej zaznaczono, skoncentrował się – czyniąc ustalenia faktyczne będące pochodną dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego – na treści opinii wspomnianych biegłych a nie rozważył całości wypowiedzi M. M., a w szczególności nie wskazał, z jakich przyczyn zasługuje ona zdaniem Sądu na wiarę. W sposób oczywisty uniemożliwia to dokonanie przez Sąd Okręgowy pełnej kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia, skoro Sąd I instancji wyjaśnienia M. M. podsumował stwierdzeniem, iż są „spójne i logiczne”, bez jakiegokolwiek szerszego rozwinięcia tego stanowiska.

W takiej więc sytuacji koniecznym było uchylenie wyroku Sądu I instancji i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania. W jego toku będzie należało ponownie odebrać wyjaśnienia od oskarżonego i przesłuchać obecnych na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy policji na wskazane powyżej okoliczności. W razie takiej potrzeby będzie rozważyć zasadność sięgnięcia do przesłuchania – także na te okoliczności – obecnych na miejscu funkcjonariuszy straży pożarnej. Odnośnie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku będzie Sąd mógł poprzestać na ich ujawnieniu, stosownie do treści art.442 § 2 kpk.

W zależności od zajętego stanowiska Sąd wyda rozstrzygnięcie, a następnie, o ile zajdzie taka konieczność, przedstawi swoje stanowisko w sposób wyczerpujący w pisemnym uzasadnieniu sporządzonym zgodnie z wymogami art. 424 kpk.

Orzeczenie Sądu Okręgowego znajduje podstawę w przepisach art. 437 § 2 kpk, art. 449 kpk i art. 456 kpk.